

CAMINS OBERTS

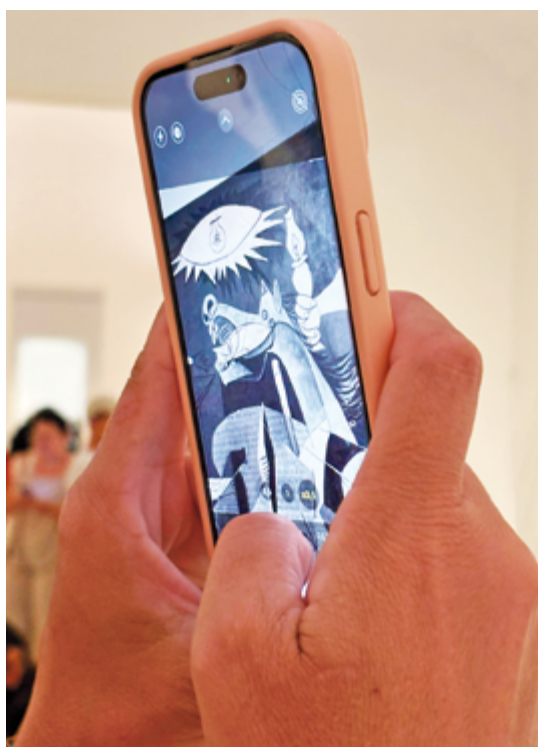
Panxa plena no té pena

Estimats diocesans,

La saviesa popular diu que, quan ens disposem a iniciar qualsevol projecte, hauríem de calcular quines són les nostres possibilitats reals de dur-lo a terme. Alguns són de l'opinió que, a la vida, només cal tenir un objectiu clar i definit. Si s'aconsegueix, sembla que tot hagi estat un èxit; si, pel contrari, no succeeix com s'esperava, sembla com si la vida fos quelcom ennegrit, trist i melancòlic. D'altres són del parer de tenir molts objectius a la vida, fet que provoca un gran entusiasme inicial, però també una gran dispersió. Els plantejaments vitals són infinits. Ho veiem molt habitualment: tants caps, tants barrets.

Tinguem un projecte o molts, permeteu-me que faci un paral·lelisme —al meu parer gens forçat— entre el món de la missió i el món de l'esport, tant proper avui dia a les nostres vides. Sabem que els grans esportistes incrementen la intensitat dels seus entrenaments a mesura que s'apropen les dates decisives de la seva competició. Al mateix temps, són ells qui regulen les forces per no acabar esgotats abans d'hora. Tot té una raó de ser. En l'àmbit eclesial, referint-nos a la missió, ens succeeix el mateix. Ho explico amb una dita que pot semblar curiosa i molt gastronòmica: «panxa plena no té pena».

De quin entrenament parlem, quan ens referim a la missió? Ja hem fet referència a la importància de la presència, de la formació, de posar al servei dels altres les nostres qualitats i talents. Avui faig esment de la necessitat de tenir la panxa plena. No

em vull pas referir a cap augment innecessari de pes, sinó al fet de recordar la importància d'anticipar-nos a la missió a través de la pregària.

La pregària és un element substancial. No fem broma. Preguem per alimentar el nostre cor, la nostra missió. L'Església, que és missionera per la seva pròpia naturalesa, es cuida a si mateixa a través del diàleg íntim amb Déu. Escolta i parla. Acull i ofereix. Rep i demana. En el temps de la pregària és

quan es cou tot. Sense la pregària, no ens entenem.

El nostre bisbat de Lleida, com tots els bisbats del món, no és una terra fàcil per a la missió. L'esgotament acumulat, en moltes ocasions, perjudica seriosament el fet de reconèixer els bons fruits del Regne de Déu. Les dificultats per viure l'evangeli existeixen arreu, però també es detecten oportunitats. La salut espiritual del missioner, la nostra salut, comença per cuidar la qualitat de la nostra relació amb Déu. La pregària té el seu lloc privilegiat en el nostre cor a nivell personal, però també a nivell comunitari, en l'Eucaristia, que és el cor de l'Església. L'Eucaristia és la pregària per excel·lència dels cristians. Ella és la que ens impulsa contínuament a renovar la nostra missió i a esdevenir testimonis creïbles del Regne de Déu enmig del món. La pregària s'inicia en el transcurs i el brogit del dia a dia, passa pel silenci i retorna a la vida en forma de gestos i accions d'amor.

Avui, ho hem anat dient, se'ns exigeix vetllar per la qualitat dels nostres plantejaments, sense voler-los allunyar de la realitat ni distanciar-los de la vida quotidiana. Cristians de ciutat i de poble, de totes les condicions i procedències, tots som cridats a alimentar la nostra vida interior amb la pregària adreçada a Déu, sobretot aquella que comença dient «Pare nostre...». La pregària és el bon aliment que ens omple de l'Esperit, perquè ho sabem del cert: «panxa plena no té pena».

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Integració de les Llars del Seminari a Càritas

La Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom i Càritas Diocesana de Lleida, amb l'impuls del Bisbat de Lleida, estan avançant en el procés d'integració de les Llars del Seminari al programa d'habitatge de Càritas.

Aquest procés està previst que culmini amb èxit a finals de 2025. A partir d'aquell moment, els divuit habitatges que es van començar a adequar a partir de desembre del 2012 a l'edifici de l'antic Seminari Diocesà, i que al juny de 2015 van acollir les primeres famílies en situació de vulnerabilitat, passaran a ser gestionats directament per Càritas.

Amb aquesta integració, les entitats volen continuar atenant els reptes socials actuals i donar una millor resposta a les necessitats d'habitatge a la ciutat de Lleida, especialment entre les persones amb dificultats econòmiques i d'exclusió social.

Les converses i actuacions necessàries per fer possible aquest procés s'han anat desenvolupant durant els darrers mesos en un clima de confiança i col·laboració, i està previst que finalitzin satisfactòriament el proper mes de desembre.

CAMINOS ABIERTOS

A barriga llena, no hay mal que duela

Queridos diocesanos,

La sabiduría popular dice que, cuando nos disponemos a iniciar cualquier proyecto, deberíamos calcular cuáles son nuestras posibilidades reales de llevarlo a cabo. Algunos opinan que, en la vida, solo es necesario tener un objetivo claro y definido. Si se consigue, parece que todo ha sido un éxito; si, por el contrario, no sucede como se esperaba, parece como si la vida fuese algo oscurecido, triste y melancólico. Otros son partidarios de tener muchos objetivos en la vida, lo que provoca un gran entusiasmo inicial, pero también una gran dispersión. Los planteamientos vitales son infinitos. Lo vemos con frecuencia: cada cabeza es un mundo.

Tengamos un proyecto o muchos, permitidme que establezca un paralelismo —a mi parecer nada forzado— entre el mundo de la misión y el mundo del deporte, tan cercano hoy en día a nuestras vidas. Sabemos que los grandes deportistas incrementan la intensidad de sus entrenamientos a medida que se acercan las fechas decisivas de su competición. Al mismo tiempo, son ellos quienes regulan las fuerzas para no acabar agotados antes de tiempo. Todo tiene su razón de ser. En el ámbito eclesial, refiriéndonos a la misión, nos sucede lo mismo. Lo expreso con un dicho que puede parecer curioso y muy gastronómico: «a barriga llena, no hay mal que duela».

¿De qué entrenamiento hablamos cuando nos referimos a la misión? Ya hemos hecho referencia a la importancia de la presencia, de la formación, de poner al servicio de los demás nuestras cualidades y talentos. Hoy quiero mencionar la necesidad de tener la barriga llena. No me refiero, por supuesto, a ningún aumento innecesario de peso, sino al hecho de recordar la importancia de anticiparnos a la misión a través de la oración.

La oración es un elemento esencial. No es broma. Rezamos para alimentar nuestro corazón, nuestra misión. La Iglesia, que es misionera por su propia naturaleza, se cuida a sí misma a través del diálogo íntimo con Dios. Escucha y habla. Acoge y ofrece. Recibe y pide. En el tiempo de la oración es cuando se cuece todo. Sin la oración, no nos entendemos.

Nuestra diócesis de Lleida, como todas las diócesis del mundo, no es una tierra fácil para la misión. El agotamiento acumulado, en muchas ocasiones, perjudica seriamente el hecho de reconocer los buenos frutos del Reino de Dios. Las dificultades para vivir el Evangelio existen en todas partes, pero también se detectan oportunidades. La salud espiritual del misionero, nuestra salud, comienza por cuidar la calidad de nuestra relación con Dios. La oración tiene su lugar privilegiado en nuestro corazón a nivel personal, pero también a nivel comunitario, en la Eucaristía, que es el corazón de la Iglesia. La Eucaristía es la oración por excelencia de los cristianos. Ella es la que nos impulsa continuamente a renovar nuestra misión y a convertirnos en testigos creíbles del Reino de Dios en medio del mundo. La oración comienza en el transcurso y el bullicio del día a día, pasa por el silencio y retorna a la vida en forma de gestos y acciones de amor.

Hoy, como hemos ido diciendo, se nos exige velar por la calidad de nuestros planteamientos, sin querer alejarlos de la realidad ni distanciarlos de la vida cotidiana. Cristianos de ciudad y de pueblo, de todas las condiciones y procedencias, todos estamos llamados a alimentar nuestra vida interior con la oración dirigida a Dios, sobre todo aquella que comienza diciendo «Padre nuestro...». La oración es el buen alimento que nos llena del Espíritu, porque lo sabemos con certeza: «a barriga llena, no hay mal que duela».

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

Lliurament dels 158ns premis del Certamen Marià

El paranimf de l'Acadèmia Mariana va viure el passat 4 d'octubre el lliurament dels premis del Certamen Literari Marià, que enguany ha arribat a la seva 158a edició. Aquesta convocatòria del 2025 s'ha dedicat a la Mare de Déu de Montserrat, coincidint amb el mil·lenari del monestir, i ha incorporat com a novetat un concurs de dibuix infantil.

L'acte el va presidir per primer cop el bisbe Daniel, acompanyat pel pare Joan Maria Mayol, rector de Montserrat, que va fer de mantenidor del certamen.

La Flor Natural i premi del Bisbat de Lleida va ser per a Nancy Elizabeth Larocca González per un poema dedicat a la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida. El premi de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida va recaure en Oriol Solà i Prat, mentre que el cordovès Feliciano Ramos va guanyar el premi de la Paeria i Lluís Coll Gilabert, el de la Diputació.

El palmarès el completen Guifré Miquel, amb el premi de prosa que concedeix la parròquia de la

Mare de Déu de Montserrat, amb una menció especial per a Dawpson Liestter Arrieta.

Finalment, el premi de l'Acadèmia Mariana es va concedir *ex aequo* als lleidatans Jordi Curcó i Anna Maria Gaya.

Pel que fa al I Concurs de Dibuix Infantil, el va guanyar Martina Costa, amb dos accessits per a Ariadna Badia i Valentina Mendoza.

Lleida honora la seva patrona

La capella de l'Acadèmia Mariana, que conserva la imatge de la Verge Blanca de l'Acadèmia, va acollir el 2 d'octubre l'Eucaristia en honor a

la patrona de la ciutat de Lleida. Presidida per primer cop pel bisbe Daniel, la celebració va acabar amb el tradicional cant dels goigs a la Mare de Déu. Les celebracions van continuar l'endemà amb un concert de música mariana a l'església de Sant Llorenç.

Per una altra part, el santuari de Sant Antoni de Pàdua del carrer Vila Antònia de Lleida, tancat des de que els franciscans van deixar Lleida l'agost de 2022 després de vuit segles de presència a la diòcesi, va obrir de nou les seves portes el 5 d'octubre, l'endemà de la festa de sant Francesc d'Assís fundador i patró de l'orde. La celebració, organitzada pels Terciaris Franciscans de Lleida i solemnitzada pel Cor de la parròquia de la Mare de Déu del Carme, va ser presidida pel franciscà P. Agustí Boadas, de la comunitat franciscana de Santaló de Barcelona i concelebrada pel rector de la parròquia del Carme Mn. Xavier Navarro.

Nova botiga de Moda real carrer Sant Antoni

Troballes i Càritas Diocesana de Lleida, a través de Moda re-, han inaugurat oficialment un nou establiment solidari de roba de segona mà a Lleida, ubicat al número 42 del carrer Sant Antoni, en ple Eix Comercial de la ciutat. Aquesta nova botiga substitueix la que fins ara es trobava al número 30 del mateix carrer, amb l'objectiu d'oferir una millor experiència de compra, ampliar l'oferta de roba i complements, i reforçar l'atenció al públic. Moda re- és una iniciativa impulsada per Càritas que transforma la manera de consumir roba, oferint establiments moderns de segona mà que promouen l'economia circular i generen ocupació social.

Per la seva part, Arrels Sant Ignasi ha tancat la campanya d'estiu del servei de Refugi Climàtic amb

14.020 euros recaptats, gràcies a l'aportació solidària de més de 50 persones i entitats.

Jornada del Migrant a la Mercè

La Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que ha arribat a la 111a edició, va reunir centenars de persones a l'església de la Mercè de Lleida el passat 5 d'octubre. El missatge d'enguany ha estat «Migrants, missioners d'esperança», amb el propòsit de destacar els valors humans i espirituals que els migrants aporten tant a l'Església com a la societat.

La cerimònia litúrgica va reunir la comunitat local i persones procedents de països com Bolívia, Camerun, Colòmbia, Congo, Equador, Egipte, Guatemala,

la, Guinea Bissau, Guinea Equatorial, Hondures, Mèxic, República de Moldàvia, Perú, Romania, Senegal i Ucraïna.

Presidida pel vicari general, Mn. Lluís Sallán, i concelebrada pel rector de la Mercè, Mn. Vicente Zamora, i pel responsable de la delegació de Pastoral de les Migracions, Adrian Burca, la missa va ser un acte emotiu i carregat d'espiritualitat.

El missatge del Sant Pare Lleó XIV va servir de base per a tota la litúrgia, on va ressaltar la necessitat que els migrants i els refugiats siguin missatgers d'esperança, fins i tot en un món marcat per les guerres i ple d'obscuritat.

Després de la celebració de la missa es va escoltar un seguit de testimonis de persones que han viscut la migració en la seva pròpia pell, i de persones relacionades amb aquest àmbit. La trobada va continuar amb uns moments gastronòmics, artístics i esportius.

70 monitors cristians a Vilaller

Uns 70 monitors i monitores dels Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC) del Territori Lleida, adscrits a la Fundació Verge Blanca, van fer una trobada a la casa de colònies Montsant de Vilaller el cap de setmana del 4 i 5 d'octubre.

El diumenge, el bisbe Daniel els va anar a veure, va presidir l'Eucaristia a la parròquia del municipi i també es va reunir amb l'alcalde, Maria José Erta. Els esplais que van participar a la trobada eren el Sant Jaume, Epis, Sant Ignasi, el Cau de Pardiñyes, La Plaça, Apassomi (les Borges Blanques), Sagrat Cor (Alguaire), La Costereta (Bell-lloc), Grup de Colònies l'Anunciata i Estiu Claver.

En un altre àmbit, alumnes de 4t d'ESO de l'Episcopal, acompanyats de Mn. Manel Mercadé, van visitar l'església ortodoxa romana de Lleida, on el P. Daniel Simón els va explicar les diferències entre ser ortodox o catòlic.

Trobada dels pessebristes catalans

Una representació de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, encapçalada pel seu president Jordi Curcó i els dos vicepresidents de l'entitat, va participar el 5 d'octubre a la 53a

Trobada de Pessebristes de Catalunya, organitzada per l'Associació de Pessebristes de Barcelona. La trobada va tenir lloc al convent i església de l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, amb la participació de representants d'una bona part de les 70 entitats pessebristes federades.

Durant la trobada es va fer el simbòlic lliurament del fanalet a l'Associació de Pessebristes de Campdevànol (Girona), que acollirà la 54a Trobada l'any 2026. El president de la Federació, Ramon Albornà, va convocar tots els pessebristes a Lleida aquest proper Nadal per a la celebració de la Biennal del Pessebre Català.

REFLEXIONS

Una vegada i altra

El text que segueix correspon en línies generals a un escrit d'un noi que, en aquest inici de curs, després de vacances, preparava el sagrament de la reconciliació amb una reflexió personal prèvia.

«Tenia ganes d'arribar a aquest moment. Som a principi de curs. Cal que em prepari per demanar perdó. És un bon moment per fer net. Vull repassar amb tu, Pare, aquest darrer temps i que m'ajudis a trobar les errades, el mal de la meua vida, el pecat. Demanar-te perdó per afrontar el futur amb més forces, amb la confiança que tindrè més consciència per a no caure.

A casa, m'he d'exigir més. Ells no m'han fallat. He de compartir més la meua vida. Estar al seu costat, acollir, parlar perquè em sentin a prop. Cal ser agraït.

Pel que fa als amics, estic massa enfeinat. Ens uneixen tantes coses i jo em preocupo poc d'ells. Els dedico poc temps. Algunes vegades soc exigent i poc pacient.

Pare, perdona'm per no mostrar a la noia amb qui faig camí fins a quin punt me l'estimo. Sento una gran alegria al seu costat. Aquests darrers temps, però, han sovintejat les males cares, protestes i retrets.

Ara un tema fort del qual no me n'acabo de sortir: l'austeritat. Que poc auster soc i que fàcilment em justifico. Quants propòsits han quedat pel camí.

Seguint amb les concrecions, et demano també perdó, Senyor, per..., per..., per...

I per acabar, vull repassar la nostra relació. Saps que fa unes setmanes que se'm fa difícil parlar amb tu. Les estones de pregària són breus i ràpides. Vaig agafat de temps però de tant en tant he d'aturar-me en el camí i pregar per recuperar l'alè. He d'implicar-me més en la participació a l'eucaristia, amb la comunitat.

Sé que són molts els errors que cometo i que, malgrat les bones intencions i propòsits, hauré de tornar a demanar-te perdó. Dona'm forces per mantenir-me sensible al que succeeix al meu entorn, per tenir els ulls oberts al món que m'envolta, per tenir coneixement intern dels meus pensaments, paraules i accions.

Pare, saps que t'estimo i que et sento a prop. Confio en la teua misericòrdia i per això tinc la convicció que quan hagi rebut el teu perdó tornaré a casa amb l'esperit renovat i el cor ple d'amor. Gràcies per la teua proximitat i ajuda que em fa sentir, sempre, acompanyat.»

Déu, Pare misericordiós, ens espera una i altra vegada, disposat a acollir-nos. Només ens resta apropar-nos al seu perdó amb humilitat. «Compaixió de mi, Déu meu, tu que estimes tant; tu que ets tan bo, esborra les meves faltes» (Ps 51,3).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dimarts [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silví, ermità.

29. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.

30. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Divendres [Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta, castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucila, vg. i mr.

1. □ Dissabte [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Solemnitat de Tots Sants.

2. ■ Diumenge vinent, Comemoració de tots els Fideles Difunts (lit. hores: 3a setm.) [Lectures a escollir entre les que es proposen per a les Misses de difunts als leccionaris Santoral o per a Misses diverses. Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 102 / Rm 14,7-9.10-12 / Mt 25,31-46].

Diumenge XXX de durant l'any (C)

COMENTARI

«El cobrador d'impostos tornà perdonat a casa seva»

Segurament pensem que d'una forma o altra fem mèrits davant Déu. Se'ns ha dit molt: «hem de fer mèrits». Potser per això procurem seguir els manaments de Déu. Però resulta que davant d'ell, no en tenim cap, de mèrit. Ens ho diu clarament la paràbola d'avui, de vegades mal entesa. Ens presenta un fariseu que, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos». Tot el que acaba de dir és veritat: ha complert els manaments, cosa que no feia el cobrador d'impostos. I a més afegeix: «Dejuno dues vegades cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos», coses que no eren totalment obligatòries; és a dir, feia més del que estava manat. Si és veritat el que deia i a més en dona gràcies a Déu, quin és el seu «pecat»: doncs, per una banda, el seu orgull que el porta a menysprear el públic però sobretot el creure que pot aconseguir la salvació amb els seus mèrits. Li diu a Déu: «mira totes les coses bones que faig; m'has de donar la salvació» Aquesta és la gran equivocació. La salvació és un do de Déu absolutament gratuït. El fariseu no la pot aconseguir amb les seves obres, amb els seus «mèrits». El cobrador d'impostos, en canvi, és un pecador: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador»; però demana perdó i reconeix que la salvació ve de Déu. Per això diu Jesús: *Aquest tornà a casa seva perdonat i l'altre, no.* En aquesta línia hem escoltat a la primera lectura: *El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres. Escolta la pregària dels oprimits, el clam dels orfes, el plany de les viudes.* Déu fa cas dels qui se senten pobres i desvalguts, que no confien en les pròpies forces sinó només en la força i el poder del Senyor. Hem d'imitar la rectitud de vida del fariseu però sense cap orgull i sabent que mai no tenim cap mèrit davant Déu: les nostres obres no ens salven; la salvació és un do gratuït del Senyor.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

► Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es glorià en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació. Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: «Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. Dejuno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos.» Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: «Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador.» Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

► Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

► Salmo responsorial (33)

R. *El afligido invocó al Señor, y él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente. He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no solo a mí, sino también a todos los que hayan aguardado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león. El Señor me librará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta paràbola a algunos que se confiaban en sí mismos por considerarse justos y despreciaban a los demás: «Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: «¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo». El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: «¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador». Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»